

No hi ha cap impediment per recuperar la gestió pública d'Aigües Ter Llobregat

Segona carta oberta d'Aigua és Vida al President, al Govern i al Parlament de Catalunya

Aigua és Vida considera que no hi ha cap impediment per recuperar la gestió pública d'Aigües Ter Llobregat

La Plataforma Aigua és Vida torna a escriure al President, al Govern i al Parlament de Catalunya en referència a la privatització d'Aigües Ter Llobregat, arran del debat a la Comissió Permanent del Parlament, les novetats sobre el procés, la carta adreçada des de la Generalitat a ACCIONA, i la resposta rebuda des del Conseller de Territori i Sostenibilitat, Honorable Santi Vila, a les nostres demandes. Concretament, en aquesta resposta s'hi comenta que la voluntat del Govern de la Generalitat és vetllar per una prestació del servei amb les màximes garanties de qualitat i al millor preu. En base a l'afirmació d'aquesta voluntat expressada pel màxim responsable polític de la gestió de l'aigua a Catalunya, volem analitzar si aquesta premissa s'està complint d'acord amb el model de gestió actual:

1. D'antuvi, cal fer notar i recordar que l'aigua és un bé de domini públic i, per tant, la garantia sobre la titularitat del servei és una obvietat, doncs en cap cas podria ser privada o contradiríem la legislació d'aigües europea, estatal i catalana. Un altre aspecte és la titularitat de les instal·lacions d'Aigües Ter Llobregat, que han passat a mans de la Generalitat. En aquest sentit recolzem i felicitem la decisió del Govern de la Generalitat de recuperar servei els drets d'aigua així com les instal·lacions afectes a al servei de la xarxa Ter Llobregat, doncs són de titularitat pública des de l'any 1990 en què es crea ATL.
2. En segon lloc, fem una valoració molt diferent del que han suposat els primers 8 mesos en règim concessionari d'Aigües Ter Llobregat:
 - o Durant la meitat del període, els primers 4 mesos de la concessió l'Agència Catalana de l'Aigua va demanar sistemàticament al concessionari la posada en marxa de la dessalinitzadora del Llobregat doncs estava en perill la garantia de subministrament de 5 milions de ciutadans i els cabals ambientals del Ter aigües avall del Pasteral. Per sort, les pluges arribaren a temps, però el control públic en alta ja va quedar en evidència. Cal fer notar a més, deficiència un deficient règim de funcionament de les dessalinitzadores que incorpora ambigüitats que posen en perill les garanties d'abastament de 5 milions de ciutadans i el retorn del Ter.

- Per altra banda, les pujades de tarifa, del 88,4% (70%+13,5%+4,9% anunciat) degudes principalment a la incorporació de nous costos provinents d'una gestió privada del servei i en cap cas d'una millor gestió o reducció del deute públic han tingut uns impactes per la ciutadania devastadors; podem citar, per exemple, les 72.000 obertures d'expedient de tall d'aigua a l'Àrea Metropolitana de Barcelona.
 - Recordar el desassossec en el món local, els 35 municipis que signaren el 2012 la moció d'Aigua és Vida en contra de la privatització del servei d'ATL, citar els 36 municipis del Vallès que s'oposaren a la pujada de tarifa, mocions d'ajuntaments com Vilanova i la Geltrú que apuntaven a una expropiació inconstitucional d'infraestructures municipals o ajuntaments com Rubí que han iniciat contenciosos administratius contra el procés, entre molts d'altres. Consistoris que representen milions de catalans i catalanes i que avui estan essent menystinguts.
3. En tercer lloc, esperem que el compromís de transparència esgrimit pel Conseller no es refereixi a la inexplicable comunicació que es va produir entre l'OARCC (òrgan unipersonal i independent) amb la mesa de contractació (que disposa d'informació privilegiada) per tal de tombar l'adjudicació de la Generalitat. Ni tampoc a les reduccions de participació ciutadana en els diferents òrgans públics en matèria d'aigua i medi ambient.
 4. En quart lloc, destacar que la Disposició Addicional Primera de la Llei 10/2011 "Òmnibus" estableix que els ingressos provinents de la prestació *"a què doni lloc l'explotació i la gestió de les instal·lacions que integren la xarxa Ter-Llobregat de manera indirecta [...] s'han de destinar a l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria d'aigües"*. Sorprenentment, l'Honorable Conseller d'Economia i Coneixement reconeixia davant el Parlament que havien estat destinats a altres finalitats. Veiem amb molta preocupació, no només la possible il·legalitat comesa i la incoherència amb la legislació europea en matèria d'aigües que apunta a tendir a la recuperació total dels costos, sinó també la tergiversació del rebut de l'aigua convertint-la en un nou impost encobert, un actiu financer que supedita la sobirania política del Parlament de Catalunya als ingressos de les concessionàries.
 5. Parlem d'atzucac demagògic, en cinquè lloc, quan escoltem que el Govern situa el retorn dels 300 milions en contraposició amb el PIRMI, la llei de dependència o les despeses en salut. Sobta veure tanta sensibilitat social quan és el propi model de gestió lucrativa adoptat qui encareix l'aigua i escanya la castigada economia familiar. I parlem d'un atzucac fals, doncs avui en dia la millor font d'ingressos per a la Generalitat i per a la política en matèria d'aigua més justa i al millor preu per la població seria una gestió pública d'Aigües Ter Llobregat. Aquesta premissa no només ha estat sostinguda per Aigua és Vida des del principi

del procés, sinó que fa pocs dies el Consell per a l'Ús Sostenible de l'Aigua (màxim òrgan assessor del Govern de la Generalitat en matèria d'aigua) ha manifestat que és totalment viable econòmicament la recuperació d'Aigües Ter Llobregat i que no seria necessari el pagament de cap indemnització. Més quan l'OARCC i fins i tot el TSJC de Catalunya han considerat que Acciona incompleix el plec tècnic de licitació, cosa que suposa un defecte imputable al propi licitant, i per tant, segons la llei vigent no caldria cap tipus d'indemnització, només caldria retornar la inversió feta tot i descomptant la part ja amortitzada mitjançant els successius rebuts ja emesos.

6. Finalment, fem constar que tots i cadascun dels arguments exposats serien igual de vàlids en el cas de què la gestió volgués adjudicar-se a l'altre licitant, amb l'agreujant que l'oferta és 857 milions d'euros més cara, despesa multimilionària que hauríem de pagar de més tota la ciutadania.

Per tot plegat, veiem amb molta preocupació la possibilitat d'estar davant un Govern inamovible que únicament defensa la concessió perquè respon al seu nou model ideològic ("nou model" doncs paradoxalment va ser el mateix partit que dona suport al Govern qui l'any 1990 va veure necessària la creació d'un ens públic que gestionés l'aigua en alta). Considerem que el Govern i el Parlament de Catalunya no tenen cap motiu, cap ni un, per esperar una nova resolució dels tribunals i seguir mantenint un model de gestió mercantil que ni és garantia de qualitat ni del millor preu per a la ciutadania. Cal posar fi a l'acció judicial per emprendre i liderar l'acció política; acatar avui la sentència del TSJC i retornar la gestió a mans públiques és començar a decidir la Catalunya del demà, és crear estructures d'Estat.

*Publicat el 7 de novembre de 2013 per **aiguaesvida***